

Новине шесте

Јуче, данас, сутра

Свечано прослављен Дан школе

ШЕСТА ГИМНАЗИЈА ПРОСЛАВИЛА 89. РОЂЕНДАН

Наша школа је 28. 10. 2022. године прославила 89 година постојања и рада. Препуна свечана сала заблистала је сјајним ученичким талентима и постигнућима, у којима су уживали наши гости као и присутни професори и ученици. Приредбу је отворио хор Шесте београдске гимназије изводећи *Gaudeamus Igitur*, вођени диригентским оком професорке Душке Кисин. Директор Радисав Милић поздравио је присутне, истакавши да Шеста, како је сви од миља зовемо, има посебан значај не само у животима оних ђака који је сада похађају и свих ученика који су је завршили, него и много шире, пре свега у културном животу општине Звездара, али и читавог града. Након нумере „Јесенске ноћи”, према аранжману Боже Бановића, у изведби нашег хора и проф. Душке Кисин, наступио је виолиниста Душан Радоичић, из одељења IV-6, те виолинисткиње Дуња Савић, из II-8 и Јелисавета Ћурчин, из II-3. Затим је наш програм увеличала гошћа матуранткиња из Осме београдске гимназије, Лена Масловарић, на клавиру. Музички интермецо на клавиру извео је Григорије Пешић, ученик IV-6 одељења, и на тај начин припремио публику за скеч „Гласине”. Ученици друге године, уз професорку Данијелу Иличин, приказали су како се шире гласине. На занимљив начин дочарали су велики проблем међу ученицима, али и међу одраслима. Овај скеч је рађен по кратком филму који су, на часовима изборног програма Језик, медији и култура

написали ученици одељења 2-5: Душан Јарић, Никола Бундало, Филип Јоловић и Даниел Матошевић. Филм је ушао у Зборник кратких филмова ИКТ Филмфеста, који се организује у оквиру РТС Кроса. Ученици су својим талентом и добром вољом, у форми слободног дијалога, пренели важну поруку публици. У скечу је приказано како се шире информације. То је један зачарани круг у коме нема краја. На крају тачке учесници су проток информација дочарали помоћу канапа

у упадљиво жутој боји, чијим преплетањем сама информација мења облик и значење, док се преноси и на публику. Улоге су тумачили: Богдан Луковац (II-7), Ивона Јовановић (II-5), Дуња Вулићевић (II-3), Никола Бундало (II-5), Анастасија Јаковљевић (II-5), Милица Радуловић (II-5), Теодора Мирчић (II-7), Милан Јовановић (II-8), Јован Марјановић (II-1) и Даниел Матошевић (II-5). Шопенов Ноктурно у цис молу извела је Лена Масловарић, на клавиру, гошћа матуранткиња из Осме београдске гимназије. Ученик Ђорђе Ђорђевић (IV-7), у сарадњи са професорком Весном Чолаковић Јовановић, изузетно емотивно говорио је стихове Бертолда Брехта „Рођенима после нас”. Након тога је Менделсонов Виолински концерт – 2. став извео Душан Радоичић. Још двојица ученика одељења IV-7 одушевила су публику: Илија Базић стиховима Душана Васиљева „Човек пева после рата”, а Виктор Трмчић својом изведбом Брамсове Мађарске игре бр. 5, на хармоници. Наши ученици

вратили су нас традицији и подсетили нас на лепоту српске културе и обичаја. Перформанс су припремали у склопу фолклорне секције коју предводи професорка и кореограф Сара Босиљчић. Сви заједно су на сцену уз осмех и забаву изнели игре из Србије. Наступ се састојао из више кола, као што су „Хајд’ поведи весело”, „Ти, момо, ти, девојко”, „Ој девојко, душо моја”, „Играле се делије”. Љубавну „Циганску игру” из Војводине су извели кроз сплет плеса и глуме, ученица друге године Марија Поповић и ученик треће године Бојан Јаковљевић. При завршетку сценског приказа ромског пара, плесачи су извели „Моравац”. Након тога, фолклораши су на бину позвали не само остале учеснике, већ и професоре и остатак публике да заједно са њима одиграју коло – нишки „Са-са” и тако спусте завесу своје тачке.

За сам крај приредбе, уз помоћ професорке Сандре Трпковић, бенд наше школе извео је химну, коју је компоновао прослављени кантаутор Дејан Цукић (иначе бивши ученик наше школе), под

Називом „Нема много таквих места”. Чланови бенда Шести елемент су: вокали – Марија Ракић (II-6), Маја Марковић (IV-9), Теодора Гордић (III-3), Маша Мијатовић (III-2) и Лука Павловић (III-10); Анастасија Ивковић (III-3) – гитара, Константин Здравковић (II-8) – клавир, Лазар Стојиљковић (III-8)

– клавир, Илија Базић – усна хармоника, Ненад Ранитовић (IV-7) – кларинет, Душан Радовановић (III-10) – перкусије и Григорије Пешић – клавир. На крају да напоменемо да су овај богати програм приредбе професионално водили истакнути ученици наше школе: Милица Мишић и Григорије Пешић, док је координаторка била професорка Милица

Ракић.

Ивона Јовановић (II-5) и Дуња Вулићевић (II-3)

„ОЧИСТИМО ДУНАВ, ОЧИСТИМО ЦРНО МОРЕ“

Наша школа је члан Еразмус+ пројекта мобилности ученика и наставника „Очистимо Дунав, очистимо Црно море“. Учешћем у реализацији пројектних активности ученици доприносе побољшању екосистема кроз разне активности: вежбање, посматрање, разумевање односа према раду и интеракцијама са другим људима. Учествовала сам у мобилности тима наше школе, који је 10. октобра 2022. године посетио град Düzce у Турској.

Првог дана смо сви представили своју државу и школу. Након комуникационе активности за ученике, посетили смо Ботанички музеј на Техничком факултету Универзитета Düzce. Имали смо ручак у ресторану Konyali Etli Ekmek и гледали плес дервиша.

Другог дана, домаћини су организовали посету директору националног образовања. Потом смо отишли у обилазак Рактауа фабрике. Рактауа прихвата очување животне средине и здравља људи као приоритет у свим својим производним операцијама. Траже се и усвајају најбоље и најновије технологије и методе које неће оштетити животну средину и омогућавају најефикасније коришћење ресурса.

Трећег дана смо присуствовали презентацији о отпадним водама у општини Акџакоса. Посетили смо Genoese замак који се налази на брду окруженом стрмим стенама са погледом на ушће Босфора у Црно море. Имали смо заједничку акцију чишћења плаже Црног мора. Након тога смо били на броду и уживали у пејзажу и звуцима таласа.

Четвртог дана смо учествовали у пројектовању система за прочишћавање прљаве воде. Након слободног времена и дружења са вршњацима из других држава, посетили смо Kopuḡalр музеј. Имали смо прилику да сами истражимо музеј, а потом обиђемо антички град и обавимо оријентацијску активност.

Последњег дана овог пројекта били смо на Güzeldere водопаду. Налази се скоро на врху брда. Прилично је изазован пут до водопада. Постоје тремови где можете стати, удахнути и фотографисати лепоту природе. Поподне смо провели уживајући и дружећи се. У вечерњим сатима била је додела сертификата, а потом традиционална черкеска представа. Остатак вечери смо учили једни друге традиционалне игре наших држава.

Овај седмодневни међународни пројекат мобилности је свакоме од нас донео једно велико едукативно и незаборавно искуство.

Николина Станојевић 2-5

Путопис – Италија

Овог октобра имали смо прилику да са школом посетимо Италију. У раним јутарњим сатима упутили смо се ка Лидо ди Јесолу познатом летовалишту. Крајем октобра градић је пуст, али захваљујући дивним плажама човек може да замисли колико је овде лепо лети. Јутро након доласка кренули смо бродом у дивну Венецију. Венеција је град канала, гондола и прелепе архитектуре. Лежи на води и карактеришу је честе поплаве током јесени и зиме, међутим, ми смо имали среће, нас је дочекао прелеп и сунчан дан. При доласку, на броду, саслушали смо пар занимљивих прича од водича, а затим смо цео дан имали слободно време. Поделили смо се у групе и кренули у обилазак. Најпре смо отишли до Трга Светог Марка, а затим смо обишли и канал Гранде, мост Риалто, мост Академије и Трг Сан Поло где смо

наишли на занимљив ресторан, где смо и ручали. Као и сви, прво смо морали да пробамо пицу. Нисмо били баш одушевљени и сложили смо се да у нашем граду има много лепших пица од ове. Након ручка, наставили смо шетњу очаравајућим улицама. Стигли смо до Трга Светог Стефана где нам је запао за око кафић у ком се служи само аперол. Венеција је препуна прелепих ренесансних тргова на којим може да се ужива и дочарава у мислима историја. Али... време лети, ми трчимо, каснимо али и стижемо! Ипак ћемо проћи без казне! Брод који се удаљава и још један поглед на цркву Santa Maria della Salute коју је опевао Лаза Костић у свој својој лепоти, пробудила је мисао о вечној љубави у мени. Трг Светог Марка, обасјан залазећим сунцем као да је обећавао да ћемо се опет видети. Било је тешко растати се од толике лепоте. Следеће јутро смо се упутили у Падову. Отишли смо до главног трга где смо најпре саслушали занимљиве приче а затим имали слободно време. Шетали смо предивним парком, разгледали цркву светог Анте Падованског, дивили смо се предивним ренесансним грађевинама. Четвртог дана смо се упутили ка Фиренци, можда чак и најважнијем граду за развој уметности у доба ренесансе. Обилазак смо започели великом палатом Пити коју су користиле многе утицајне историјске личности, попут породице Медичи и Наполеона. Зауоставили смо се на мосту Понте Векио, једном од најлепших мостова Европе за који се верује да постоји још из доба античког Рима. Галерију Уфици смо, нажалост, видели само споља. Фиренцу смо посетили у понедељак када је нерадан дан за музеје, те нисмо могли да уђемо ни у један. Трг Сињорија нас је одушевио. Познат као уметничка галерија на отвореном, овај трг је богат скулптурама. Имали смо прилику да видимо копију чувеног Микеланђеловог Давида који је у тренутку наше посете био на чишћењу. Шетњом уским улицама дошли смо до очаравајуће катедрале Санта Марија дел Фјоре која је на све нас оставила најбољи утисак. Обишли смо кућу чувеног Дантеа. Остатак

дана смо провели уживајући у фирентинској кухињи, прелепим улицама и трговима, и наравно, помазили смо чувено прасе како бисмо се некада у будућности вратили у овај град.

Након повратка у Монтекатини и ноћења, спаковали смо кофере и упутили се ка граду љубави, Верони. Верона је позната по Шекспировој трагедији Ромео и Јулија, те су нам знаменитости посвећене њима привукле највише пажње. Обишли смо Јулијину кућу, балкон са којег су се Ромео и Јулија заклињали на вечну љубав, а бронзану статуу Јулије смо додирнули ради среће у љубави. На тргу Ербе смо куповали сувенире. Нажалост, због мања слободног времена нисмо имали прилику да уђемо у римски амфитеатар, познатији као Арена, али смо испред њега направили лепе слике. Остатак дана смо провели у тржном центру Адигео. Вратили смо се у Лидо ди Јесоло на последњу ноћ наше матурске екскурзије. А о тој ноћи не могу да вам пишем, то морате сами да доживите!

У раним јутарњим часовима упутили смо се ка Трсту. Овај прелег град на обали Јадранског мора је оставио јак утисак на све. Прошетали смо поред Великог канала, а Трг уједињења Италије нас је одушевио. Ово је највећи европски трг који директно излази на море. Наравно, посетили смо Цркву Светог Спиридона, српску православну цркву. Овде је некада боравио и Доситеј Обрадовић. Српски трговци из Трста били су међу најбогатијим грађанима овог града. Њихове палате и данас стоје и причају разне приче. Одавде је испловио први брод за Америку из Европе, а његов власник је био Куртовић, Србин из Трста. Нажалост, времена је било мало. Требало је стићи у Београд и на време доћи у школу. Као и сваки прелепи сан и овај је имао свој крај.

Марко Теофиловић и Ива Пенић 4/6

МОЈ ПУТОПИС

У јуну 2022. године имала сам прилику да одем на екскурзију са својом школом и посетим разне дестинације које су на мене оставиле прелеп утисак. На почетку путовања упутили смо се у Дрвенград. Дрвенград је етно село у Мокрој Гори, смештен на размеђи Златибора и Таре. Изграђен је по замисли филмског редитеља Емира Кустурице за потребе снимања филма „Живот је чудо“. Иако је село мало, Кустурица је означио улице. Главна улица носи назив Иве Андрића. После вишечасовне посете Дрвенграду, упутили смо се на Златибор где смо провели остатак дана. На Златибору смо имали доста слободног времена, па смо га искористили да посетимо сам центар Златибора. Центар је сада доста реновиран и изгледа поприлично другачије него ретходних година. Сутрадан смо посетили Вишеград. Вишеград је насељено место и седиште истоимене општине која се налази у котлини реке Дрине, на истоку Републике Српске, БиХ. У Вишеграду се налази чувени мост Мехмед паше Соколовића, изграђен у периоду од 1571. До 1577. године, представља једно од најважнијих дела архитектуре која је настала у раздобљу од 15. до 19. века у Босни и Херцеговини. Мост Мехмед паше Соколовића је национални споменик Босне и Херцеговине. Роман Иве Андрића „На Дрини ћуприја“, за који је писац добио Нобелову награду, базиран је на историји овог моста. Последњи, трећи дан, упутили смо се на Мокру Гору и возили се Шарганском осмицом. Шарганска Осмица је музејско-туристички комплекс пруга, Мокра Гора – Шарган Витаси, обновљене деонице некадашње пруге

Ужице – Вишеград – Сарајево.

Данас је конструисана као музејско – туристичка пруга 501.

Марија Поповић 2/4

ГЕОГРАФСКИ ДИКТАТ

У недељу 30. октобра, још једном смо добили прилику да учествујемо у манифестацији „Географски диктат“. Ова међународна акција одржана је у Руском дому.

То је била прилика да проширимо знање о географији Русије, али и о њеној култури и традицији. Тест се састојао из два дела, од којих први представља проверу нашег општег знања о Русији, док други захтева способности повезивања појмова и примену креативног мишљења. Сами задаци јесу били захтевни, али уз знање које нам је пружено на часовима географије, успели смо да их

савладамо без потешкоћа.

У Руском дому смо посетили и изложбу „Свети новомученици и праведници Павла Корина“ који се с правом сматра једним од најбољих руских уметника 20. века. Пројекат је прерастао у галерију портрета и ликова који се никако не могу назвати одлазећим и постао оличење нове, преображене Руске цркве.

Захвални смо Центру Руског географског друштва у Србији на позиву за учешће, гостопримству, дивној атмосфери и прилици да научимо и нешто ново. Наставница Јасна Перић и Руски дом су нас заинтересовали за ово такмичење и могућности да сазнамо нешто

више о географији и култури Русије. Надамо се да ћемо и убудуће бити у могућности да учествујемо у догађајима сличним овом.

Милица Ванић 2-8

Моје искуство у омладинском активизму

Град Београд сам по себи даје мноштво могућности за усавршавање на свим пољима па тако постоје и многе прилике да се било која млада особа опроба у активизму. Шта је уопште омладински активизам? Најпростије речено, то је друштвени ангажман младих око неке заједничке идеје, а тај ангажман прате многе интересантне ствари - ширење мреже контаката, упознавање вршњака са сличним интересовањима, размене искустава... А пре свега, јако лепа и квалитетна дружења. Кроз старије разреде основне школе учествовала сам у разним ваннаставним активностима, углавном везаним за историју јер су то биле активности које је спроводила моја тадашња разредна, наставница историје. Међушколске сарадње на пројектима, калиграфски курсеви, писање повеља, сарадње и гостовања чак и изван Београда, биле су само неке од активности. Када сам кренула у Шесту, јавила се жеља да самоиницијативно покрећем активности у којима желим да учествујем. Почела сам од хуманитарних акција, за Анику 2020. и за Нину 2021. године. Са хуманитарног тј. волонтерског рада прешла сам на

мало другачији вид активности попут осмишљавања и реализације радионица едукативног карактера и опробавања у улози вршњачког едукатора. Отуда интерактивна радионица о дигиталном насиљу, и мој званично први озбиљан пројекат – Радионица о медијској писмености. У последњих годину дана, трудила сам се да све своје слободно време користим за активистички ангажман и изван школе. На сасвим случајан начин, остварила сам сарадњу са организацијом Центар за помоћ тражиоцима азила (Asylum Protection Center). Реч је о невладиној организацији која се бави пружањем психо-социјалне помоћи избеглицама. Ово је за мене било предивно искуство јер пре тога нисам имала прилике да упознам и разговарам са неким, ко не само да је потпуно другачије националности и вере од мене, већ и са неким чије се животне навике и сам начин живота знатно разликује од мог. Још једна организација са којом сам, такође врло спонтано почела да сарађујем, јесте невладина организација Пријатељи деце Србије. Захваљујући изузетним људима који раде при њој, добила сам прилику, и то не једну, већ две, да јавно говорим у Дому Народне скупштине Републике Србије. Тада не само да сам упознала, и имала прилику да разговарам са веома важним и оствареним људима, већ сам искористила ту могућност да усавршавам свој јавни наступ. ПДС ми је дао још једну сјајну прилику, а то је рад на осмишљавању омладинског еко- кампа који је реализован у августу ове године, на Вршачком брегу. Била

сам једна од пет младих људи који су добили тај задатак. Ова прилика ми је доста помогла да развијем битне способности – пре свега одговорност, осећај за тим и рад у њему, и многе друге, али и да надоградим своје знање у области екологије. Овај летњи распуст сам посветила себи на најбољи могући начин. Била сам на многим семинарима, едукацијама и обукама, али највећи утисак на мене је оставио пројекат Светионик знања. Носилац овог пројекта је Асоцијација за афирмацију културе. Сасвим случајно сам сазнала за Светионик, преко друштвених мрежа. Пројекат окупља младе, ученике 3. и 4. разреда средње школе, из 15 градова Србије који се такмиче на пољу друштвеног активизма, екологије, културе, јавног здравља и туризма. Конципиран је тако да започиње тродневним семинаром на одабраној локацији у Србији, која је сваке године различита, а након тога почиње такмичарски део који траје три месеца. Када ми је стигао мејл да сам примљена на семинар, била сам мало скептична јер се нисам пријавила ни са ким кога знам. Плашила сам се како ће то изгледати, три дана на Палићу са потпуно непознатим људима. Када сам се распитала ко је још примљен из Београда, добила сам жељу да се бар са њима упознам пре самог пута како би нам било лакше. У питању су један момак и једна девојка, са два потпуно супротна краја Београда, које сигурно никада не бих имала прилике да упознам да нам се није десио Светионик. И тај момак, Владимир, сада ми је најбољи друг. Поред њих, упознала сам много вршњака из свих делова Србије – од Врања до Суботице. Сви заједно смо три дана и три ноћи на Палићу провели у причи, размењујући искуства и дивећи се успесима једни других. По повратку кућама, почео је, мање забаван, али нипошто мање вредан, део Светионика – разматрање тема које је сваки град добио, осмишљавање и реализација пројекта. Но, да не одајем превише овако, надам се да сам успела да вас заинтересујем да и сами аплицирате за учешће, а све остале потребне информације можете видети на њиховом инстаграм профилу - @svetionikznanja. Да ми је неко пре годину дана рекао да постоји начин да путујеш по Србији потпуно бесплатно, упознаш нове људе и успут радиш на себи, не бих му поверовала. Ипак, овај летњи распуст ми је доказао супротно, а све што сам исписала овде је само један мали мали, мали делић онога што нам Београд пружа и што треба да искористимо док смо млади. Упознавање сјајних младих људи, који ће сутра бити врхунски у ономе чиме се буду бавили, развијање многих способности, надограђивање својих знања и вештина слушајући искуства других, и дељење својих искустава са другима... Управо ово је нешто што остаје за цео живот, нешто чиме можемо само да се поносимо у будућности и чега ћемо се увек радо сећати. Зато, активирај се, искористи своје потенцијале, искористи наш Београд који ти много пружа, искористи то што си средњошколац!

Милица Мишић IV-4

Информатичко такмичење „RAF Challenge“

Рачунарски факултет у Београду (РАФ), сваке године одржава такмичење у којем се могу освојити бројне награде и стећи бројна искуства. На такмичење се може пријавити било који ученик средње школе или гимназије са територије Србије.

Састоји се из три категорије: прављење презентације, прављење апликације, као и прављење кратког монтажног филма. Рок за пријављивање зависи од године до године, али углавном почиње почетком децембра и траје до средине фебруара наредне године. Сваки циклус такмичења има другачије теме. Прва три места у свакој категорији освајају различите награде у зависности од места. Након предаје рада, жири бира финалисте који ће имати шансу да презентују свој рад пред жиријем. Ако сте се пријавили и чекате резултате, на сајту ће писати датум изласка резултата, као и касније табела са именима ученика који су прошли даље. Осим категорија, на сајту ће писати теме као и упутства за рад за сваку категорију. Сваки рад треба слати као архиву која садржи два директоријума: извршену верзију рада и пројектне фајлове или кодове. Уколико се одлучите да се пријавите за ово такмичење битно је да знате неколико ствари. Претходне две године се није пријављивало доста људи тако да је пролаз у финале скоро загарантован. Можете користити било који стил за израду задатка, само да буде што оригиналнији. Уколико прођете у финале, које ће највероватније бити онлајн, мораћете да презентујете и објасните свој рад комисији. Пре тога ћете чекати неко време у групном позиву заједно са осталим финалистима. Редослед за презентовање иде по редним бројевима који ће писати у табели са резултатима. На почетку такмичења, слуша се презентација о факултету и касније се ученици прозивају за излагање у другом, одвојеном, позиву. У том позиву је комисија која ће постављати питања и исказати своје мишљење. Излагање може да траје од пет до двадесет минута. Када сви заврше, позив се завршава и сви се враћају касније у одређено време. Тада се објављују места и такмичење прилази крају. Већ две године сам имала прилику да учествујем и освојим и неко место, тако да дефинитивно препоручујем учествовање. Чак и да не освојите ништа, искуство које ћете задобити је веома корисно, а и добићете захвалницу за учешће као и по неку књигу као бонус. Не можете изгубити ништа. Такође, атмосфера је била добра и сви су били дружељубиви, зато нема разлога за страх.

Уколико Вас интересују неке од ове три категорије, као и само такмичење, више информација можете пронаћи на <https://raf.edu.rs/raf-challenge-2022>.

Катарина Дракулић IV-5

Пројекција документарног филма за младе

НАУЧИ ДА ПОДИГНЕШ ЛЕСТВИЦУ

У петак, 14. октобра, у биоскопу Tuckwood одржана је пројекција документарног филма за младе „Подигни лестивицу”. Филм је режирао исландски филмски стваралац Guojon Ragnarssona, а представљен је у оквиру програма Белдокс фестивала. Пројекцији филма присуствовао је велики број младих, како средњошколаца тако и основаца. Након пројекције организована је радионица у виду дискусије о филму, коју су водили млади селектори Белдокса, а започели ђаци београдске Филолошке гимназије. Убрзо су се укључили и ученици Шесте београдске гимназије. Филм је своју прву пројекцију имао преко исландске стриминг платформе 10. фебруара 2021. године, када је због своје тематике изазвао разнолике критике међу Исланђанима. Код нас је филм дошао на мала врата, преко Белдокс међународног фестивала документарног филма, који се одржава сваке године. Радња филма прати женски кошаркашки тим, под вођством амбициозног тренера Карла Брињара и њихову борбу за полну равноправност у дечјој кошарци. Тренер види светлу будућност у свакој од девојчица – кошаркашица, а тренинзима ојачава њихове личности, гурајући их да се суоче са својим страховима. Његов приступ је веома другачији од конвенционалног, а тренинзи су екстремно напорни, па зато улази у сукоб са родитељима девојчица, који не разумеју његов начин рада. Временом он постаје и највећи ауторитет девојчицама које су поред њега заборавиле за страх и научиле да се боре за себе. На овај начин Брињара мења укорене начине васпитавања девојчица на Исланду, који су до сада учили девојчице да буду тихе и пасивне. Схвативши како се према дечацима у свету кошарке понаша потпуно другачије него према девојчицама, младе кошаркашице изразиле су жељу да се такмиче против дечака. Тако почиње њихова борба за једнакост дечачких и девојашких кошаркашких тимова. Њихова идеја била је да дечаци и девојчице играју утакмице једни против других до 14. године, када телесне разлике бивају приметне и драстичније. Прва прилика за спровођење ове идеје био је турнир на којем су девојчице учествовале, али кошаркашка комисија није хтела ни да чује за ову помисао. Идеја је била одбацивана изнова и изнова, без образложења. То је љутило младе девојке, које су се први пут сусреле са проблемом родне (не)равноправности, али је систем био јачи од њих. Или можда није био? Њихова борба је била борба за нешто много веће, нешто што се одавно искоренило из друштва и добило изопачен облик. То је узајамно поштовање дечака и девојчица, које се учи још од малих ногу и чини дечаке, као и девојчице бољим људима будућности.

РАДИОНИЦА СА МЛАДИМ СЕЛЕКТОРИМА БЕЛДОКСА

Након одгледаног филма, млади селектори Белдокса организовали су радионицу на којој се водила дебата првенствено о теми која носи веома битну поруку. Поред ученика Шесте београдске гимназије, које је водила професорка Данијела Иличин, ту су присуствовали и ученици других гимназија, као и њихови професори. Свако је имао прилику да изнесе своје мишљење, а главни део разговора водио се о једнакости мушкараца са женама, њиховој

равноправности и могућностима учешћа у савременом демократском друштву. Наравно,

мишљења су била различита, али су углавном имала исту поенту и закључак. Жене и мушкарци треба да имају једнака права и могућности, невезано за узраст, те да физичка разлика није нешто што треба и сме да их спутава или ограничава у било којој области живота. Међутим, увек се нађе неко са другачијим схватањима и разумевањима. У овом случају, то је била

професорка из друге гимназије, која је сматрала да девојчице у филму не треба да се такмиче против дечака свог узраста, јер то није праведно. Ипак, поента овог филма није физичка снага девојчица и дечака, већ представља глобални проблем омаловажавања жена у различитим сферама живота и њихову неједнакост, а овде је само пример дат на кошарци. Радионица је била значајна, нарочито за мањину која није схватила основну идеју филма, а коју су аргументовано бранили ученици Шесте. Било је интересантних мишљења и разговора, а нама је драго што смо имали прилику да анализирамо данашњу ситуацију и уочимо проблеме које треба променити. Сви присутни су се сложили у једном: ово је диван едукативни филм и заслужује да га погледате.

Агни Бадер (3-5), Ивана Беновић (3-5) и Софија Лазих (2-6)

ЂАЦИ ШЕСТЕ У МЕЂУНАРОДНОЈ МАНИФЕСТАЦИЈИ MOVING CINEMA

ДАН СВЕТА У СНИМЦИМА

Планетарно филмско искуство у посматрању света

У четвртак, 10. новембра, Србија се поново придружила прослави међународног „Дана света у снимцима” (Day of the Shots of the World) – дана када су ученици многих школа из целог света снимали своје окружење и боје неба. „Дан света у снимцима” је део европског филмског едукативног пројекта MOVING CINEMA, који је подржан од стране Европске уније кроз програм Креативна Европа – МЕДИА, а који се одвија онлајн.

Учествовали су ђаци, наставници и филмски ствараоци свих узраста из различитих крајева Шпаније, Немачке, Словеније, Литваније, Мексика, Чилеа, Србије, као и из многих других земаља, али овог пута и ђаци Шесте београдске гимназије.

Од 00:00 до 23:59 часова тог дана ученици и наставници, као и филмски ствараоци свих узраста из целе Србије, снимали су кратке видео-снимке у трајању од један минут у свом окружењу. Ученици су у групама излазили испред наше школе, или бирали кадар са прозора неке од слободних учионица, и тражили те тренутке, па су их и снимали својим телефонима. Један члан групе био је задужен за снимање кадра. Ђаци су закључили да то није нимало лак посао, јер снимити кадар у мировању може само изузетно мирна рука. У неким случајевима је још један ученик из тима помагао како би се остварили ови услови. Преостали чланови тима водили су рачуна о протоку времена и благим додиром по рамену камерману означили да је тој сцени дошао крај. Потом су сви заједно са наставницама Саром Босиљчић и Данијелом Иличин слали најуспешније снимке мејлом организаторима, при чему је било врло важно уписати тачно време и имена чланова тимова.

У овој манифестацији учествовали су ученици одељења II-3, II-4, II-5, II-6, II-7 и II-8 са преко 40 видео-снимака. Ђаци су се радовали због интересантне активности која је заменила обичан час. Убрзо је стигла и похвала да су најуспешнији снимци били они из кабинета хемије, који се налази на другом спрату. Организаторка манифестације у Србији, Александра Вушуровић, похвалила је активности ђака и наставника и изузетно пријатно била изненађена брзином којом су снимци стизали, те одушевљена опремљеношћу Шесте београдске гимназије и условима специјализованог кабинета.

Драгоцене фотографије о тимском раду и сналажењу ученика у овој активности сведоче о томе да су ученици са великим узбуђењем овековечили 10.11.2022. и прикључили се планетарном документовању једног, наизглед, обичног дана.

„Јако ми се свидело што смо изашли напоље и заједно се забавили и уживали у предивном заласку сунца”, изјавио је Стефан Јовановић, из одељења 2-8. Његова другарица Николија Мариновић рекла је: „ Било је јако забавно и корисно за нашу способност сарађивања у тимовима! Истовремено смо пратили догађај онлајн и све што се дешава на другим местима света током целог дана – какви су погледи и окружење људи на другом крају света или оних близу вама. Размишљали смо и о томе како су сви они расположени и да ли су узбуђени као и ми”.

На овај начин ученици Шесте београдске гимназије постали су део једног планетарног филмског искуства у посматрању света.

Јован Ковачевић 2-7

Образовање у Србији

Образовање као одлика сваког човека 21. века има велики утицај на развој и побољшање нашег живота. Образовање нам помаже у интеракцији са људима и размени знања и идеја. Ниво образовања у нашој земљи данас је на поприлично добром нивоу у односу на прве деценије прошлог века када је око 80% становништва на овим просторима било потпуно неписмено. Само су појединци били заинтересовани за учење и стицање што већег знања. Проблем је што је велики број људи незаинтересован за стицање знања. Чак и данас када је основно образовање бесплатно, многим је школа ван оквира интересовања. У нашој држави постоји : предшколско, основно, средње и високо образовање. Статистика је показала да се образује више особа мушког него женског пола . Статистика из прошле године наводи да је предшколско образовање завршило око 120.000 дечака и око 110.000 девојчица . У односу на претходне године број деце у предшколским установама се повећао. Основно образовање такође завршава више дечака него девојчица. Претходну школску годину завршило је око 500.000 деце у целој Србији. За разлику од основног и предшколског образовања на средње образовање се одлучује знатно мањи број деце . У последњих десет година опада број деце у средњим школама. Прошле године средњу школу је похађало око 250.000 деце. Када говоримо о високом образовању забележен је позитиван број уписаних око 240.000 људи. Оно што можемо закључити из статистичких резултата је да је свест о важности образовања у нашој земљи веома ниска. У нашој земљи такође постоји проблем у образовању националних мањина између осталог ромских мањина. Од 100 ромских ученика , 60 заврши основну школу, а само 25 упише средњу школу. Решењима ових проблема бави се организација UNICEF. Колико год напоран и тежак процес образовања био, морамо да знамо да образовање није обавеза него привилегија сваког од нас. „ Образовање је најмоћније оружје које можете употребити да промените свет.“ Нелсон Мендела

Анђела Јовановић 2/4

Зашто млади данас не читају

Књиге су раније представљале једини извор информација. Служиле су за забаву и разоноду. Различити жанрови књига нам помажу да нешто научимо, заборавимо на свакодневне проблеме са којима се сви суочавамо. Раније су људи много више и чешће читали књиге и деца су од малена учена колико је важно читати. Данашња омладина све чешће бира друге изворе забаве и знања. Информације су много доступније на свим местима, а нарочито на интернету. Филмови и серије су готово потпуно заменили читање књига јер помоћу њих, на исти начин можемо да се одвојимо од свакодневних обавеза. Један од разлога због чега је таква ситуација данас је зато што је деци на погрешан начин представљен значај читања. Уместо да се прича о томе колико нас читање оплемењује, деци је наметнуто да морају да читају. Само то терање на читање код омладине изазива бунт. Један од проблема је што су на пример лектире деци досадне и онда они генерализују и мисле да су све књиге неинтересантне. Анализирала сам анкету који си попуњавали углавном ученици основне школе (8. разред) и средњих школа као и неки старији. Већина је рекла да ретко читају и да је то углавном лектира, и да то раде због оцена. Мало њих је рекло да би се пре определили за одлазак на тренинг или гледање филмова и серија. Свега пар особа је рекло да воле да читају и да их то испуњава. Из разговора са љубитељима књига схватила сам узрок њихове љубави према књигама. Кажу да су и они почели да читају из неке нужде (зато што су их родитељи терали) и то су радили безвољно. Најчешће се дешавало да добију неку интересантну књигу на поклон и на тај начин су видели да постоје књиге различитих жанрова које су јако интересантне. Када су прочитали прву књигу без присила околине, почели су да истражују и читају дела различитих жанрова и писаца. Неки од жанрова које су највише наводили као омиљене су љубавни и хорор романи као и научно- фантастична дела. Због схватања озбиљности ове ситуације, углавном инострани стручњаци, спојили су лепо и корисно и направили апликације и онлајн платформе за читање. Платформе имају огроман избор књига, скоро као и у продавницама. На овај начин, читањем виртуелних књига, успели су да мотивишу младе људе да читају више. Предности ових књига је што не морамо да купујемо књиге или да их узимамо из библиотека само да би прочитали део књиге, већ помоћу пар кликова то обавимо много брже. Још једна предност је та што се често дешава да нам се нека књига не свиди, а на овај начин лакше можемо да пронађемо оно што нам одговара.

Јована Милојковић 2/4

Класицизам у архитектури

Класицизам представља уметнички стил и естетски тренд у европској култури 17- 19. века. Настао је у Француској за време апсолутизма на краљевском двору Луја XIV, краља Сунца. Умеренији је и једноставнији у односу на барок и на касније настали стил рококо. Прва фаза класицизма настала је у периоду барока и називала се; "барокни класицизам"; због употребе барокних елемената. Уметнички стилови класицизма се драстично разликују у зависности од околности,

места и времена њиховог настанка. Такви су римски класицизам раних година 16. века, француски класицизам 17. века, неокласицизам у другој половини 18. века, руски класицизам истог периода, романтични класицизам раног 19. века, неокласицизам у модерној уметности на прелазу из 19. у 20. век и нови постмодерни класицизам током краја 20. века. Током 16. века у класицистичкој архитектури појављује се паладионизам, који је израстао из идеја италијанског архитекте Андреа Паладија . Овај стилски правац заснива се на античком наслеђу, пратећи композиционе принципе класичне храмовне архитектуре античке Грчке и Рима. Идеална лепота је био циљ римске и грчке уметност . Чак се сматрало да се лепота не налази у природи, већ да су је створили Грци. Архитектонски објекти су једноставни и нису китњастии као у периоду барока, и декорације су поједностављене. Главна одлика архитектуре класицизма јесте тежња за јасноћом и једноставношћу, која се манифестује у симетрији, тектонском саставу, рационалној пропорцији . Одликују је принципи правилности. Стога је карактеришу позајмљени ступови из античког, углавном римског наслеђа. У овом периоду се највише граде банке, болнице, позоришта, и не граде се више сакрални објекти, грађевине за религиозне и ритуалне сврхе. Такође се издвајају француски паркови, окарактерисани симетричним стазама, богатим алејама и водоскоцима. За време владавине Луја XIV ствара се нови стил у периоду класицизма који постаје званичан стил за време његове владавине и који ће утицати и на друге европске монархе тог периода . Особине стила Луја XIV биле су необичан спој елемената барока и класицизма. Идеја таквог стила је била да се елементима класицизма узвиси краљ, упоређујући његова дела са великим стваралаштвом римских царева, а барокни елементи су дочаравали још већи израз. Најзначајнији споменици овог времена су били: Версајска палата, резиденција краља Сунца, Велики Тријанон, дворач за забаву у парку Версаја подигнут по плану архитекте Жила Арден-Мансаре, и још једно дело овог архитекте, Палата инвалида у центру Париза. Палата инвалида има једну од најимпресивнијих купола у светској архитектури, испод које се налази Наполеонов саркофаг. У доба Наполеона Бонапарте развија се нови стил класицизма, ампир. Односио се на уређивање ентеријера, у коме су се најчешће примењивала бела, црна и зелена боја у изради намештаја . Представљао је репрезентативни класицизам и имао је велики значај на целом европском континенту док га није истиснуо бидермајер.

Милица Гогіћ 4/5

Филмови које морате да погледате

Свако има неки хоби који га усређују и ужива док то ради. Неко ужива читајући књигу, неко излазећи напоље, а ја уживам у гледању филмова. Након тешког дана волим да легнем у кревет и гледам филмове. Ово су неки од мојих омиљених филмова.

Подела(Split)

Као љубитељка хорора, желим да поделим са вама мој омиљени хорор и трилогији Сплит. Радња филма је прилично једноставна али исто тако и компликована: након рођенданске журке три тинејџерке бивају отете . У питању је човек Кевин Вендел, који пати од поремећаја са 23 личности. О тим личностима сазнајемо више приликом Кевиновог одлажења код психијатра Карен. Једна од отетих девојака покушава да побегне тако што манипулише најслабијим Кевиновим карактером. Међутим, све личности у Кевиновој глави зазиру од јачања 24 индетитета, који ће се ускоро ослободити. Главне улоге тумаче: Џејмс Макавој, Ања Тејлор-Џој, Џесика Сула, Хејли Лу Ричардсон

Џуманџи(Jumanji)

Ако волите породичне и авантуристичке филмове са елементима комедије онда је ово филм за вас. Директан је наставак Џуманџи из 1995.године. Прича се фокусира на групу тинејџера који су наишли на *Џуманџи* – који је сада трансформисан у видео игру – двадесет и једну годину након догађаја из оригиналног филма. У игри се налазе заробљени као тим аватара, који покушавају да заврше потрагу заједно са другим играчем који је заробљен у игри од 1996. године.

Лавиринт: Немогуће бекство(The Maze runner)

“Лавиринт: Немогуће бекство“ је први филм у трилогији филмова базираних на истоименој књизи. У филму се говори о главном јунаку Томасу који лифтом, доспева на ливаду окружену зидовима лавиринта. Ко је он, и како је доспео на то чудновато место , сазнајемо тек у наставку филма када му се постепено враћа памћење. Томас није једини коме се то десило и који се налази на том месту. Ту су и мушкарци различитих година који се баве разним пословима како би преживели, међу ти пословима је и проналазак излаза из лавиринта. У филму има доста акције као и научнофантастичких детаља. Наставак овог филма је “Лавиринт: Бег кроз згариште“. Главне улоге тумаче: Дилан О’Брајен, Каја Скоделарио, Томас Броди-Сангстер, Ки Хонг Ли и Вил Полтер.

Енола Холмс(Enola Holms)

“Енола Холмс“ је вероватно један од најинтересантнијих филмова које сам погледала у скорије време. У филму ми се највише допала мистерија и загонетке. Радња филма прати младу Енолу, сестру чувеног детектива Шерлока Холмса у потрази за побеглом мајком. На том путу упознаје младог принца који је, такође, у бекству и заједно путују у Лондон где ће Енола покушати да пронађе мајку. Да би пронашла мајку, Енола мора да решава одређене загонетке које јој је она оставила. Решавајући загонетке открива занимљиве детаље које пре није знала о својој мајци. Енола није једина у породици која трага за одбеглом мајком, ту се

такође и укључују њена браћа, Шерлоки Мајкрофт. Главне улоге тумаче: Мили Боби Браун, Хенри Кавил, Сем Клафлин и Хелена Бонам Картер.

Уметничке изложбе које можете посетити у Београду

Галерија „КУЛА“

Налази се у Цетињској 15, поред мноштва кафића. Назив је добила по својој локацији и популарна је због изложби савремених, али и осталих врста уметности. Кула се састоји из три спрата и на сваких седамнаест дана се одржава нова изложба. Своје радове углавном излажу дипломирани студенти уметничких факултета, као и студенти који и даље студирају, али и слободни уметници. Свака изложба је другачија и никада се не понавља, зато ако сте заинтересовани за неку, обавезно је посетите док још траје!

За више информација, посетите <http://www.kula.org.rs>

Студентски културни центар

Осим што нуди више врста радионица, фестивала и перформанси, „СКЦ“ је познат по својим редовним уметничким изложбама. Мењају се на сваких месец дана и нуде широки спектар радова и врста уметности. Можете пронаћи све: од класичног сликарства, до анимација и савремене уметности. Осим добре локације код Београђанке, све изложбе су унапред најављене и добро сређене. Рекламирају се чак и месец дана унапред, тако да ако икада пролазите испред центра, можете видети најављене будуће изложбе.

За више информација, посетите <https://www.skc.org.rs>

Музеј савремене уметности

Наравно, до сад сте сигурно чули за овај музеј. Један је од најпопуларнијих и првих музеја модерне уметности у региону. Налази се код Ушћа на Новом Београду. Углавном су

изложени радови страних уметника, што чини овај музеј још интересантнијим. Простор је велик и самим тим су и изложбе комплексне и дуге. Веома је интересно и стварно вас води ка питању: „Да ли је све уметност?“ Савремена уметност није за свакога и то је разумљиво, али ако сте заинтересовани за мало другачију сцену, дефинитивно препоручујем овај музеј! Једина замерка јесте то што улаз није бесплатан, уколико нисте ученик или студент уметничких школа или факултета, али је вредно посетити бар једном у животу. Све изложба су занимљиве на свој начин, поготово јер су модерни уметници „странци“ који имају другачија размишљања, а можда и иста? То је на Вама да одлучите.

За више информација, посетите <https://msub.org.rs>

Катарина Дракулић IV-5

Путопис – од Београда до Црне Горе

Један од мојих најлепших доживљаја је увек путовање. То је прилика да упознам нове области ове земље, њене лепоте, реткости природе, људе, њихову културу и обичаје. У Црну Гору путујем често, и увек ме изнова на том путу одушеви разноликост природе, грађевина које су дело људских руку и које вековима опстају у мирном складу са природом у којој су настале.

И ово лето сам са породицом кренуо из Београда пут Црне Горе, према мору. Путујемо преко Чачка и обилазимо прелепе манастире изграђене у Овчарско –Кабларској клисури. Овај бисер наше Србије увек упоређујем са грчким Атосом или Светом Гором, монашком земљом. На падинама Овчара налазе се манастири Ваведење, Вазнесење, Преображење, Свете Тројице и Сретење, а на обронцима планине Каблар Благовештење, Илиње, Јовање, Никоље, Успење. Пешачком стазом долазимо и до мале испоснице Светог Саве, смештене уз извор који увек утоли моју велику жеђ због врућине и среће која ме обузима. А та срећа је због лепоте у мом оку, шуме, ваздуха који дишем и због кога неуморно ходам. Обилазећи ове светиње, молећи се за здравље и срећу своје породице и земље, замишљам како су их у 14. и 15. веку градили неимари са нашим монасима, који су управо у овом неприступачном крајолику тражили уточиште прогоњени од турске војске.

Пошто би преноћили код родбине у селу крај Чачка, пут би наставили преко Златибора, планине смештене у западној Србији, која је јединствена због богатства боровом шумом, што је уз распрострањене зелене ливаде чини јединственим парком природе. Златибор је јединствен и по томе што је то место на коме се још могу видети белоглави суп и орао крсташ, врсте птица које су готово у изумирању. Наравно, ја их нисам лично

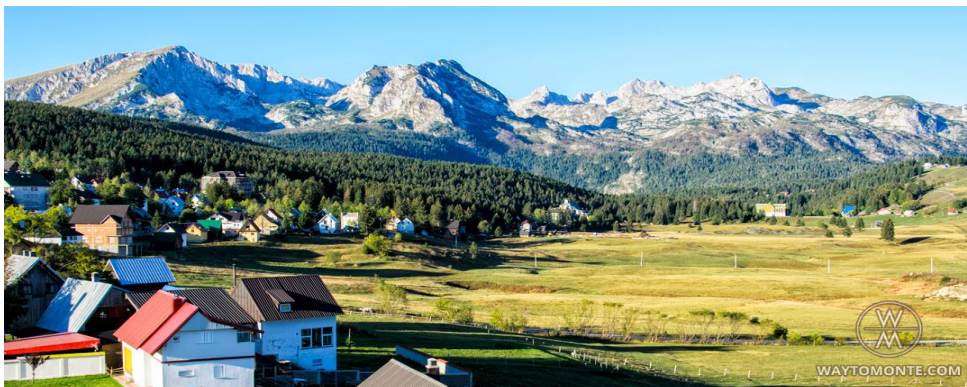
видео јер су њихова станишта високо у врлетима, а једно од таквих је на јужним обронцима Златибора где тече река Увац која својим меандрима представља један феномен природе. Пут настављамо преко Нове Вароши и Пријепоља, где посећујемо Милешеву, манастир Немањића изграђен у 13. веку који припада рашком стилу и у коме је изузетно вредна фреска Белог анђела.

Пут нас даље води долином реке Лим до границе са Црном Гором, настављамо према Пљевљима а затим до насеља Ђурђевића Тара, где је изграђен један од најлепших мостова у свету, дугачак 365 метара са пет лукова, који премошћује 150 метара дубоки кањон реке Таре. Овај мост је један од највећих друмских мостова од армираног бетона у Европи. И управо ту правимо велику паузу, да би уживали у лепоти призора, који никога не оставља равнодушним. И овом приликом уживало је стотине туриста који су били на пропутовању кроз ове нестварне пределе дивље природе, кањона и брзе зелене планинске реке у свом кориту, коју називају „Суза Европе“, због своје чистоће. Пре свега, кањон реке Таре на свом највишем месту је дубок 1.333 м, што га чини једним од најдубљих кањона у Европи, а већи део реке Таре, укључујући и њен кањон, јесте под УНЕСКОвом заштитом као део Националног парка Дурмитор. Пошто је река Тара идеална за сплаварење и рафтинг, свакако да за коју годину планирам и ове активности да си приуштим. Овога пута, срео сам групу Јапанаца која је одушевљено разгледала несвакидашњи бисер природе. Помислих да су ови Јапанци, као богати људи, сигурно видели многа чуда по свету. Ипак, њихово узбуђење на овом месту није престајало.

Затим смо се упутили на Жабљак, прелепо планинско место ушушкано између високих планинских врхова Дурмитора, окружено са 18 планинских језера. Поред обиласка ових нестварних предела природе, уморни од шетње, обавезно у ресторанима пробамо неко национално јело попут качамака са планинским кајмаком, овчије кисело млеко и разне друге ђаконије. Углавном овде на Жабљаку и преноћимо, а ујутро настављамо путовање преко Никшића и Чева поља према Бокоторском заливу и мору.

Овог пута нећу писати о свом летовању на мору, које је увек узбудљиво, већ о прелепом месту Рисан смештеном у Боки, у коме сам боравио. Рисан је леп приморски градић, и најстарије насеље у овом крају, о чему сведоче и древни римски мозаици. У давна времена, трећем веку пре нове ере, када је град био утврђено насеље, владала је илирска краљица Теута. Тада је у овом насељу радила прва ковачница новца у Црној Гори. Градом је неколико векова владало Римско царство, након којег је остало наслеђе древне културе, уметности и посебно архитектуре. Потом је град уништен око 595. године, услед напада Авара и Словена, а потом и земљотреса. Током средњег века, власти су се мењале у Рисну, преко српске кнежевине Травунија, а затим Зете, док је у 15. веку, заједно са градом Херцег Новим био под контролом кнеза Стефана Вукшића. Рисан је потом био под Отоманским царством више од 200 година. Следећа два века град је био у саставу Аустрије, Француске, Југославије, а од 2006. године је у Црној Гори. Рисан је посебно познат по својим споменицима из античке културе. Од палата које су некад биле украшене скулптурама и мозаицима остали су само подни мозаици међу којима се издваја слика бога снова Хипноса. У центру Рисна је и црква Светих Петра и Павла која је саграђена почетком 17. века са

посебном збирком икона мајстора бококоторске школе. Данас је то миран градић у коме осећате дух црногорске традиције и културе.

У Рисну имам дивне пријатеље и зато уживам у овом лепом граду. А путовање до Рисна, то је најлепши доживљај који остаје заувек у мојим мислима.

Михајло Јовиц 2/4

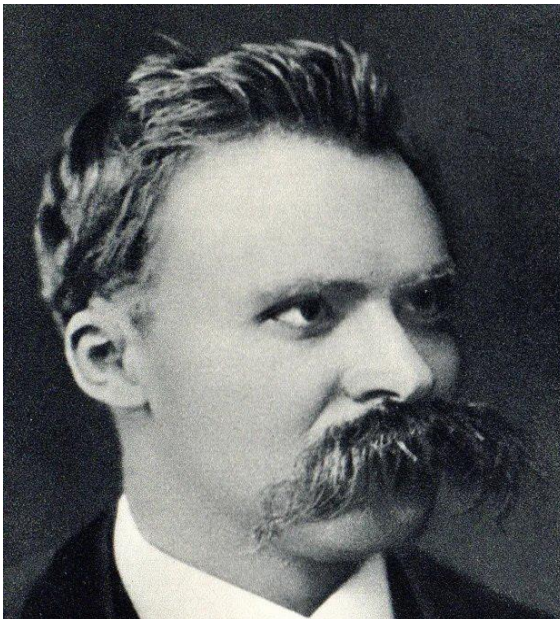

Спој књижевности и филозофије

Филозофски поглед на дело; Злочин и казна;, Фјодора М. Достојевског

Основна тема романа је казна, али не објективним законом права и казне која га подразумева, већ је она исход унутрашње борбе самог Раскољникова, буђење његове савести и дубоко разумевање тајне зла: да човек не може повредити другога, а да не повреди себе самога. Зло је, психолошки речено, аутодеструктивно и оно не само да нарушава спољашње бивство – друштво, већ пре свега људску душу која у тами своје изгубљености, по Достојевском, ипак мора наћи своју боголику суштину. Раскољников покушај да пригрли утилитаристичку етику која се руководи принципом добра за већи број људи, показује се несупешним и немогућим у судару са хуманизмом и дубљом тајном људске природе која не може опстати у димензији злочина који отуђује њену онтолошку суштину, без које она не може да бивствује, него само у добру које доноси добро. Но, то спознаје Раскољников после искушавања искуства снажног човека, налик Наполеону, Мухамеду... Тај индивидуалистички титанизам, личност која је усамљена, устаје против моралних предрасуда, оног што Ниче назива;гомиллом;, или како то Раскољников назива у разговору са Порфиријем;Бити ваш или бити натчовек;, води Раскољникова у једно потпуно атеистичко и рационалистичко деловање у свету у коме је Бог мртав. У том смислу, он је ничеански јунак који покушава без скрупула да разбије таблице ових вредности и успостави нове, како би Ниче рекао –; оне стране добра и зла;. У том стању егзистенције, сам Раскољников, попут Ничеа који дели људе, на обичне и необичне, на индивидуе, самосталне, и припаднике гомиле. Према њему су ниски људи послушни, конзервативни, пристojни, налик Ничеовим слабим људима – људима зависти тј. ресентимента који институционализују добро, једнакост, правду, да би спутали оне јаке и снажне. Други тип људи о којима говори Достојевски су рушилачки, супротстављају се утврђеним законима, и као такви они морају;упрљати руке; и;уронити у каљугу злочина;. У тој фази своје егзистенције, Раскољников живи и утелотворује натчовека, верујући да је слаб човек господар садашњости, а моћан човек стваралац и господар будућности. Стиче се утисак да Достојевски мисли да обе категорије људи имају право да постоје. Натчовек има право на злочин зарад нечег бољег и Достојевски као да заговара право на злочин у име неког вишег добра. У поглављу;Убити лимена човека; (стр. 486.), у разговору са Соњом, Раскољников се пита шта би било да је уместо њега старицу убио Наполеон. Да ли би се одлучио на то зато што то није монументалан светски чин? Резигнирано закључује да би је убио без размишљања, по принципу пуке силе и ауторитета. Самим тим, Раскољников проблематизује историјско зло као зло без искупљења и кајања, оправдањем да су то чинови из начела, из идеја, а пут њиховог остварења нужно је праћен злом и као да и ту провејава идеја фирентинске прозорљиве историјске личности Макијавелија;Да добар циљ оправдава сва средства;. Достојевски ову идеју радикализује дилемом и питањем;Да ли би Кеплер и Њутн убили оне који би спутали објављивање њихових научних закона?; Достојевски

категорички тврди да би и они, просвећени рационалисти, то урадили. Сваки велики човек у тој димензији егзистенције Раскољникова мора да буде рушитељ, нихилиста да би обзнанио нови свет. Тако су и Солон, Ликур, као законодавци, били злочинци у моралном смислу. Морали су да руше постојеће законе да би успоставили нове. Достојевски на неки начин кроз личност Раскољникова релативизује зло, јер оно на крају ипак може да води добру, јер како каже на једном месту у делу: „Само испреплетаност добра и зла води новом Јерусалиму;. Но, то није последња реч Достојевског. Још је тврдио да је савест мера разрешења круга злочина и кривице, јер казна је сама аутодеструкција која мучи и прогони Раскољникова који је чином изгубио свој мир. Да би се реинтегрисао као истински човек, потребно је покајање и искупљење. Раскољников се трансформисао кроз патњу и исповеда се Соњи: „Ја сам кренуо као уман човек па ме је то упропастило;. Једино спасење је у љубави, а љубав је увек интерсубјективна – излажење из себе и налажење другога. Тек када се приближио Соњи, Раскољников се приближио како човеку, тако и Богу.

Милица Мишић IV-4,
уз сугестије проф. филозофије Љиљане Маловић-Козић

Кратак преглед успеха наше школе на спортским такмичењима

Још једна успешна школска година је иза нас, а наши ученици су се показали у бројним ваннаставним и ваншколским активностима, што укључује и спортска такмичења. Својим улагањем у физичке способности, својим трудом и срчаном истрајношћу, допринели су и угледу наше школе, не само на Звездари и у Београду, већ и у читавој земљи. Наша Шеста је поносна на своје младе таленте и надајмо се да ће их у будућности бити још више! О некима од њих и својим утисцима, коментар је дао Андрија Влајић, професор физичког и здравственог васпитања. „Најзначајнији успех у протеклој школској години било је треће место Олге Пуцаревић на државном првенству у пливању, одржаном у Крагујевцу. Пласман је био идентичан као и годину раније, иако је била у вођству до пред крај трке. Две девојчице су је прстигле, од којих је једна била из Новог Сада, а друга из Кикинде. На ватерполу се нисмо прославили, док смо прва места освојили на општинском првенству у кошарци. Мушка екипа прво, а женска екипа треће место. Освајањем првог места на општинском такмичењу, мушка екипа је остварила пласман на градско такмичење. Сада, 7. и 8. новембра, одржава се општинско такмичење из одбојке у мушкој и у женској конкуренцији. Ми смо годинама уназад једна од најуспршнијих, ако не и најуспешнија, од свих школа на Звездари. Још увек смо добри, али увек можемо боље, премда све мање деце похађа спортске секције и све мање су заинтересовани.“

Ненад Ранитовић 4/7

Први отворен дан савремене географије

Ученицима Шесте гимназије Географски факултет великодушно је отворио своја врата ове године, позивајући их на први отворени дан савремене географије. Ова манифестација била је пуна нових сазнања, али и забаве!

У амфитеатру Географског факултета у Земуну уважени професори одржали су нам предавање кроз које смо упознали студијске програмиме факултета и тајне ГИС-а. Декан др Велимир Шећеров пружио нам је увид у будућност факултета и величанствену нову зграду чија је изградња планирана на Новом Београду. Касније смо кроз квиз о Мексику.

Веома сам захвалан, професорки Јасни Перић и гостопримству које нам је особље Географског факултета пружило. Надамо се да ће овај догађај пун учења и дружења бити одржан и следеће године, а на наш долазак могу да рачунају!

Михајло Мајсторовић, П-8

Окружно и републичко првенство у пливању

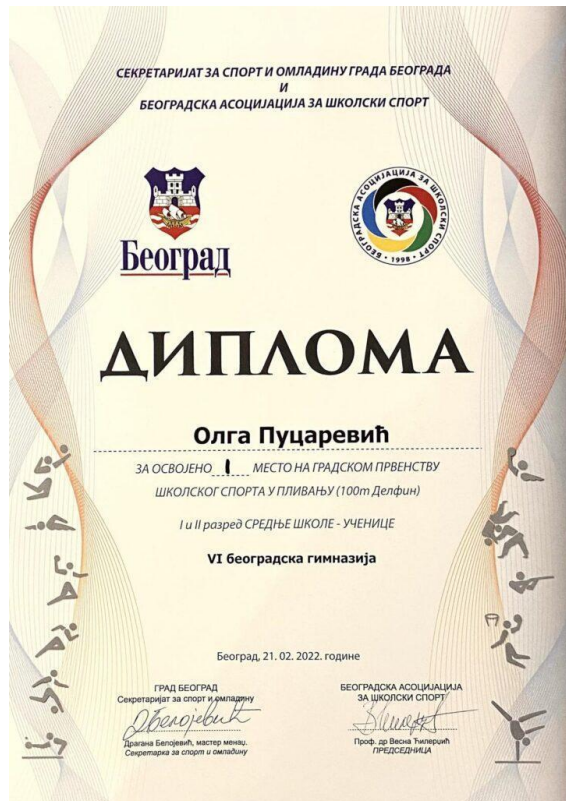
Републичко првенство у пливању одржано је од 28. фебруара до 1. марта ове године у Крагујевцу, на ком је и наша школа остварила сјајан успех. Ученица другог разреда (одељење 2/5), Олга Пуцаревић, освојила је треће место у дисциплини пливања на 100 метара делфин стилем. За пола секунде су јој измакла прва два места, с обзиром на то да су пливачице које су прва два места освојиле биле толико близу једна другој што је борбу учинило веома напетом. На претходно одржаном окружном првенству, одржаном 21. фебруара, Олга Пуцаревић је освојила прво место у истој дисциплини. Пласман на републичко првенство, такође је остварила и Ива Ђурчић, ученица трећег разреда (одељење 3/4), такође са освојеним првим местом, али у дисциплини пливања 100 метара леђним стилем. Нажалост, на Републичком првенству се није појавила из здравствених разлога. Све похвале за обе ученице, као и за ментора Андрију Влајића, професора физичког и здравственог васпитања!

Слика 1 : Олга Пуцаревић, трећа с лева на десно

Слика 2 : Проф. Влајић заједно са Олгом Пуцаревић

Окружно првенство у пливању, Олга Пуцаревић, 1. место

Ненад Ранитовић 3-7

Окружно првенство у баскету (екипе 3 на 3)

Окружно првенство у баскету 3 на 3 одржано је 9. марта ове године. Међу тимовима из 34 школе, учествовали су тимови и из наше школе у мушкој и женској конкуренцији. Обе селекције предводио је Марко Мандић, професор физичког и здравственог васпитања. Мушка селекција је до полуфинала савладала Средњу школу „Ушће“, Техничку школу ГСП, Дванаесту београдску гимназију и Гимназију „Патријарх Павле“. Женска селекција није успела да оствари пласман полуфинале, поразом од Дванаесте београдске гимназије у четвртфиналу. Мушку екипу чинили су по два ученика четвртог и трећег разреда, редом, Петар Игњатовић, Петар Радмиловић, Михаило Скадрић и Петар Мијић. Женску селекцију чиниле су по две ученице четвртог и другог разреда, редом, Андреа Пелесић, Александра Балиновац, Теодора Филиповић, Анастасија Хоманов. Све похвале за обе екипе, као и за ментора, проф. Мандића!

Женска и мушка екипа, проф. Мандић у средини

Ненад Ранитовић 3-7

Уредница: Зринка Шандор

Сарадник: Данијела Илић

Лектор: Славица Влачо

Техничка подршка: Мина Лазић